

היא בת תל-אביב

הרחובות שוקקים. מאות, אלפי אנשים, ממחרים, איש איש — ומגמתו שלו. ובין כל אלה בחורה אחת. אתה נפגשים אנו הפעם בשני עמודים אלה. שמה לילי בונשטיין. היא בת תל-אביב, היינו, גרה בתל-אביב. נפגשנו בה במקרה, אך לא במקרה אנו מציגים אותה גם בפניכם. ראשית מפני שהיא ילידת הארץ. אין זה מקנה יתרון על שאר צעירים או צעירות שעלו לארץ, שגם בשבילם זוהי מולדתם. אבל ילידת הארץ היא השלימות ביחס שבין האדם לבין מולדתו. לילי בונשטיין איננו שם מפורסם. רבים מכים, חוץ ממכירה וידידה, שלה ושל משפחתה, שומעים שם זה בפעם הראשונה. כי אכן היא איננה בחורה מפורסמת ואין עיניה נשואות לפירסום. היא איננה שחקנית, והיא איננה ספנתרנית, והיא איננה עסקנית צעירה או נואמת כשרונית. ובכן מה משך את תשומת-לבנו אליה? מה המיוחד בה? המיוחד הוא שלילי בונשטיין היא אחת מבין אלפי בני נוער ישראלים. היא אחת מהם ושונה מהם אך ורק במידה שאדם שונה מאחרים בתכונות אישיות, באופי, במראה וצורה. זה, תאמרו, כל ההבדל. אבל אנו מתכוונים להבדלים הרגילים ולא לאותן תכונות או סגולות המרימות אדם מבין האלפים. ולילי בונשטיין היא אחת מני אלפים. ואנו שאלנו עצמנו: מה הם חיה של צעירה ישראלית, מה תכונם, מה צורתם, מה שאיפתיה ומה תכונותיה? שאלנו את עצמנו, ולא רק את עצמנו, והננו מנסים להציג את התשובות, בצילומים, ובדברי-כתב, לעיני כל.

צריכים אנו, לפי כל החוקים, לתזור אל ילדותה. אחר כך לספר כיצד הלכה לגן, ולבית-הספר העממי, ואיך עברה ילדותה, ואיך התבגרה, ומשברי ההתבגרות, עד היות הנערה לבחורה, בעלת אישיות עצמאית. כל אלה הם בלי ספק חלק מאישיותה. הם היו, בשנויים קלים, ולעתים אף חמורים יותר, נחלת האלפים. אבל לא נוכל לעשות פגישה זו לביוגרפיה כוללת. נוכל רק לציין כי מוצאה מבית בעל מעמד בינוני, האב פקיד, נושא משרה גבוהה למדי, והבת גדלה, אפוא, בתנאים בהם יכלה לקבל השכלה תיכונית ולא נאלצה להתחיל לעבוד מיד אחרי גמר בית-הספר העממי. מובן, שאפשרויותיה לא היו בלתי-מוגבלות. מן העבר הביאה, אפוא, אל ההווה ילדות ונעורים בבית מסודר, חינוך טוב, השכלה תיכונית ואותה הרגשה של עולם יציב ושלם שהיא נחלת בני הארץ.

לילי בונשטיין היתה תלמידת גמנסיה "הרצליה" בתל-אביב. אומרים שאישים חשובים רבים, מהם העומדים בתפקידי-מפתח במדינה ובמשלה, גמרו את ה"גמנסיה". אבל לצידם למדו בעשרות המוחזרים אלפי צעירים וצעירות, המהווים חלק מנוף המדינה. וכחלק מאורחי המדינה הערים, אם כי עדיין הלומדים, שאין כל האחריות האזרחית עדיין מוטלת עליהם בשלימותה, עמדו תלמידי המחלקה של לילי באפריל של שנת 1948, כשנתברר כי אכן המאורעות הופכים למלחמה. בפני שאלה חמורה: האפשר להמשיך ללמוד כשהכל מוטל על כף המאזניים? והתלמידים, בכוח רוח הנוער האמיצה, דרשו, לפני גמר הלימודים, בשמינית, להבחן מיד, לפני סיום השנה, כדי שיוכלו להתגייס. ועד התלמידים הציג את הדרישה בפני ההנהלה. לילי לא היתה בועז. היא איננה מסוג האנשים הנבחרים לועדים, אבל לילי היתה בין הצעירים שהתגייסו לשרות. צעד ראשון -- לאמונים. לאחר אמונים, שנמשכו שלושה שבועות, יצאו היא ואחותה התאומה, עם הפלמ"ח, כחברות הפלמ"ח, לנגב. שתי האחיות, שאינן דומות כלל זו לזו, החליטו, ובוזה היה הדמיון ביניהן גמור, לשרת יחד ביחידה אחת, ויהימה. כיוון שבצבא נהוג שלא להרשות לאחים או אחיות לשרת ביחידה אחת לא רצו

(המשך בעמוד 14)

משמאל למטה: תמונה א': אחת הטעות השקטות בבית. שעה של קריאת ספר או של כתיבת מכתבים. הפעם, — מכתב.

תמונה ב': ואחר כך -- אל הרדיו. בכל הצילומים האלה אין אתם רואים את בני המשפחה אבל -- הם מצויים בבית. אלא שלילי עמדה במרכז ענינו. מה היא מחפשת: חדשות, או צלילי מוזיקה? יש ערבים של ישיבה בבית והיא מחפשת קונצרט טוב, להקשיב אליו בעצמה, עם הרהורייה, עם תקותיה.